

ნახევარფინანსი – მეთორმეტედი

თბილისი. “ლოკომოტივის” სტადიონი. 12 ივნისი.

“დინამო” (თბილისი) – “კარპატი” (ლვოვი) 2:1 (1:1).

“დინამო”: გოგია, ძოძუაშვილი, ჭელიძე, ხინჩაგაშვილი, მუჯირი, ჩივაძე, მ. მაჩაიძე (გ. მაჩაიძე), ქორიძე, დარასელია, ყიფიანი, ჩელებაძე.

“კარპატი”: რაკიტსკი, გერეგი, პოტოჩნიაკი, ჩორბა, ბონდარენკო, ბროვარსკი, ლიხაჩოვი, დუბროვნი, დანილიუკი (ხიჟაკი), კაკოტი, კობინკევიჩი.

მსაჯი: ვ. ჟარკოვი (მოსკოვი).

“კარპატი” სულ ერთ თვის წინათ იყო თბილისში და ჩემპიონატის მატჩი “დინამოსთან” უიმედოდ წააგო – 0:3. ანგარიში ყოველმხრივ შეესაბამებოდა თამაშის მსვლელობას. ლვოველებმა მაშინ ხეირიანი ვერაფერი გვიჩვენეს ჩვენს სტადიონზე, თავიდანვე ყველა რგოლში დათმეს ბრძოლა და იოლადაც გადაურჩნენ კიდევ რამდენიმე საგოლე მომენტს.

მაგრამ ეს იყო 14 მაისს, წლევანდელი, მეტი რომ არა ვთქვათ, უცნაური, საექსპერიმენტო საგაზაფხულო ჩემპიონატის მატჩში, რომელიც გარკვეული კატეგორიის გუნდებს მაინცდამაინც დიდ პასუხისმგებლობას არ აკისრებს. იგი არაფრით ჰგავს 12 ივნისის მეოთხედფინალურ შეხვედრას სსრ კავშირის თასზე, რომელიც შეუდარებლად მეტი დაძაბულობით და სიმწვავეთ ჩატარდა. ეს სულ სხვა “კარპატი” იყო, თუმცა მის შემადგენლობაში ცვლილება მაშინდელთან შედარებით თითქოს არ მომხდარა (მარჯვენა მცველად ნიკიტიუკის ნაცვლად ითამაშა გერეგმა).

პირველი 30 წუთი მთლიანად სტუმრებისა იყო. მატჩის ეს ნაწილი მათ დიდი ტერიტორიული უპირატესობით, მონდომებით და ენერგიულად ჩაატარეს. დასაწყისშივე დაეუფლნენ უპირატესობას, აიღეს ტემპი, რომლის წყალობითაც მეტოქეს მკირეოდენი კონტრიერიშის საშუალებაც კი არ დაუტოვეს. დინამოელები ძალიან მძიმე მდგომარეობაში აღმოჩნდნენ, განსაკუთრებით დაცვის ორივე ფლანგზე, სადაც კობინკევიჩი და ლიხაჩოვი სისტემატურად იგებდნენ ბრძოლას და სახიფათოდ აწვდიდნენ ცენტრში დანილიუკს, კიკოტს, დუბროვნი, დიდი დატვირთვით მოუხდათ ბრძოლა ცენტრალურ მცველებს ჭელიძესა და ხინჩაგაშვილს, ხოლო გოგიამ, სულ ცოტა ორ–სამ უდავო საგოლე მომენტს გადაარჩინა თვისი გუნდი. მისი დამსახურება ამ მატჩში დიდია.

ბურთი სტუმრებმა მე–17 წუთზე გაიტანეს. ეს არ იყო შემთხვევითი გოლი, ვინაიდან ამ პერიოდში “კარპატი” საგრძნობი ტერიტორიული უპირატესობით თამაშობდა. მარცხენა ფლანგიდან გათამაშებული საჭარიმო დარტყმა კარის უშუალო სიახლოვეს ზუსტი დარტყმით დაამთავრა დანილიუკმა.

საპასუხო ბურთის გატანის შესაძლებლობა “დინამოს” მიეცა სულ მალე, მე–20 წუთზე. გარღვევაზე გასული ყიფიანი უხეშად წააქცია დუბროვნიმ, რისთვისაც მსაჯმა 11–მეტრიანი დანიშნა, მაგრამ ყიფიანმა მიზანს ააცდინა ბურთი.

თბილისელებმა მხოლოდ ტაიმის დასასრულს შეძლეს გარდატეხის შეტანა თამაშში, როცა თავდამსხმელებმა რიგიანი კონტაქტი დაამყარეს ერთმანეთთან და ნახევარმცველებმაც უმატეს ტემპს. 38–ე წუთზე ჩელებაძე–ყიფიანის ტანდემი მოპირდაპირის საჭარიმო მოედანზე შეიჭრა და ამ უკანასკნელმა ანგარიში გაათანაბრა.

მეორე ტაიმში ბრძოლის სურათი მინდორზე რადიკალურად შეიცვალა. დინამოელებმა მთლიანად გარდაქმნეს თამაში, ხელთ იგდეს უპირატესობა და, თუმცა, გოგიას კვლავ დასჭირდა თავისი კარის ხსნა უძნელეს შეტაკებაში მასთან პირისპირ გასულ კიკოტთან, “კარპატის” დაცვას დიდი ჯაფა დაადგა მოწინააღმდეგის იერიშების მოსაგერიებლად.

გადამწყვეტი გოლი ლვოველთა კარში 51–ე წუთზე გავიდა. გერეგი უხეშად ეთამაშა ყიფიანს თავის საჭარიმო მოედანზე, რასაც დაუყოვნებლივ მოჰყვა ჟარკოვის სასტვენის ხმა. პენალტი ამჯერად გუნდმა მიანდო ქორიძეს, რომელმაც შეძლო მისი გამოყენება.

თბილისის "დინამო" მეტორმეტედ გავიდა სსრ კავშირის თასის გათამაშების ნახევარფინალში.

მატჩში დანიშნული იყო სპეციალური ჯილდოები ორივე გუნდის საუკეთესო მოთამაშეთათვის. უიურიმ ეს ჯილდოები მიაკუთვნა თბილისელ დ. ყიფიანს და ლვოველ ე. კობინკევიჩს.

რ. ქორიძე.

"ლელო", 15 ივნისი, 1976 წ.